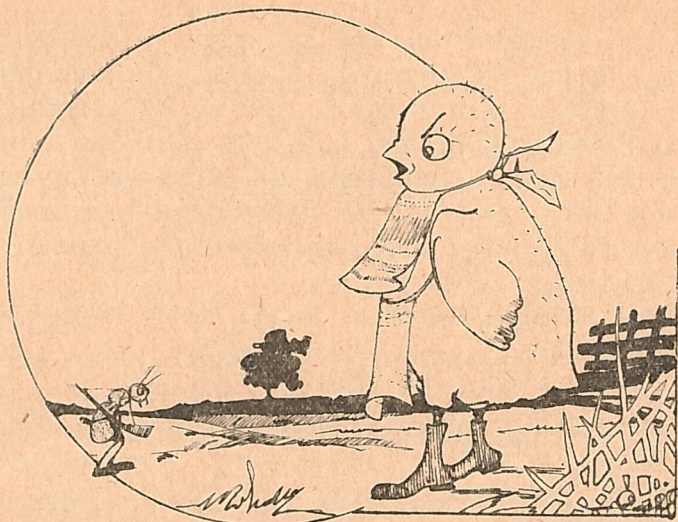

Желтурко.

I.

Тихо се усмивва хубавото априлско слънце. Цъвнаха ябълки и сливи. Отвориха се работни и засмѣни дни, и селото опустѣ — всички: и мъже, и жени, и деца, малки и голѣми бѣгатъ по работа въ полето. И, сякашъ, жива душа не е останала въ цѣлото село.

Само Чернуша, черната и гиздава квачка, се щура съ своитѣ пилци по широкия и буренясалъ бае Проданковъ дворъ и . . . и кѣтка, и писука.

— Кѣтъ-кѣтъ . . . кърръ! Елате тукъ! . . . не се губете! викаше тя на своитѣ пилци и оглеждаше широкия дворъ.

— Пийу-пийу! . . . тукъ сме — тукъ сме! . . . викаха малкитѣ пиленца и тичаха около нея.

— Кърръ! . . . Желтурко! викна тя високо, като видѣ, че немирното желто пѣтленце се отдалечи отъ нея. Но Желтурко я не чу и заподскача по гладката пѣтетчка, на която току-що бѣ изсочилъ.

— Желтурко, Желтурко! . . . извика Чернуша още веднажъ и пакъ закѣтка другитѣ пилци. Тя имъ намираще зрънца, подхвърляше имъ ги и ги учеше, какъ да ровятъ и търсятъ. Учи ги тя, рови, поспре се, па ги посмърми, каже имъ нѣщо и пакъ трѣгне.